

การศึกษาภาษาในระหว่างของการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและ กริยาในกลุ่มนักเรียนชาวไทย

A Study of Interlanguage in Using English Subject-Verb Agreement among Thai Students

ณัฏฐิ สมเหมาะ¹

บทคัดย่อ

การศึกษาเรื่องการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาในภาษาอังกฤษมีวัตถุประสงค์ คือ 1. สังเกตการเกิดข้อผิดพลาดและพัฒนาการของภาษาในระหว่างของผู้เรียนชาวไทยในการใช้การบอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาในภาษาอังกฤษตามช่วงชั้นการศึกษาที่แตกต่างกัน และ 2. ศึกษาลำดับการการเรียนรู้การบอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาในภาษาอังกฤษของผู้เรียนชาวไทย กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาคือ นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 นักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และนักเรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดเชียงราย รวมทั้งสิ้น 90 คน โดยสถานที่คือสถาบันกวอดวิชาในจังหวัดเชียงราย การเก็บข้อมูลจะใช้เป็นแบบทดสอบเรื่องการบอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาในประโยคปัจจุบันกาล

ผลวิจัยพบว่า รูปแบบการผิดมีด้วยกัน 2 กรณี คือความผิดในการแยกพจน์และเปลี่ยนรูปกริยา และ ความผิดที่เกี่ยวกับความเข้าใจในการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา นอกจากนี้ระดับการศึกษามีผลกับการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาของนักเรียน โดยนักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นสูงกว่าจะพบความผิดพลาดได้น้อยกว่านักเรียนที่อยู่ในระดับชั้นต่ำกว่าตามลำดับชั้นปี และในการเรียนรู้เรื่องการใช้บอกสัมพันธ์ในแต่ละพจน์ของประธานพบว่า พจน์ที่นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ง่ายและรวดเร็วที่สุดคือ ประธานที่เป็น พหูพจน์แบบปกติ ส่วนหัวข้อที่นักเรียนพบปัญหามากที่สุดคือ ประธานเอกพจน์ตามกฎ

¹ นักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาอังกฤษ มหาวิทยาลัยแม่ฟ้าหลวง

Abstract

The purpose of the current research were: 1) to observe the emergence and the development in using of English subject-verb agreement in Thai students' interlanguage and 2) to examine the order of acquisition of English subject-verb agreement in Thai students. 90 participants in this study were from Thai Mathayom 1, Mathayom 3, and Matayom 6 students in Chiang Rai Province. Data were collected at tutorial schools in Chiang Rai Province. A test on subject-verb agreement in Present Simple Tense was used for the data collection.

The results show that errors in subject-verb agreement can be divided into two types: errors about indicating subject form and verb form and errors about misconception in the topic of English subject-verb agreement. In addition, it was found that education level affects the use of English subject-verb agreement. In other words, higher level students performed better than the lower ones. For order of acquisition, it was found that "normal plural subject" can be acquired early while "adjudged singular subject" seems to be the most difficult type of subject-verb agreement for Thai students.

1. บทนำ

หากกล่าวถึงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ไวยากรณ์ก็เป็นเสมือนเรื่องสำคัญที่ผู้เรียนทุกคนต้องพยายามทำความเข้าใจและเอาใจใส่กับรายละเอียดที่อาจจะแตกต่างกันไปตามกฎการใช้ของแต่ละรูปแบบประโยค ด้วยเหตุที่ภาษาอังกฤษมีองค์ประกอบหลายอย่างที่ถือเรื่องสำคัญ เช่น การผันกริยาไปตามกาล (Tense) การใช้คำบุพบท หรือการใช้กริยาช่วยในการทำให้การกระทำสมบูรณ์ นอกจากนี้สิ่งสำคัญที่กล่าวมาเบื้องต้นเหล่านั้น ยังมีอีกเรื่องหนึ่งถือเรื่องสำคัญเป็นอย่างมาก คือ การบอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา หรือที่เรียกในภาษาอังกฤษว่า Subject-Verb Agreement

1.1 ความหมายของการบอกสัมพันธ์และการใช้

ในประโยคของภาษาอังกฤษนอกจากจะประกอบไปด้วยส่วนประกอบหลัก ซึ่งก็คือประธานและกริยาของประโยคแล้ว ระหว่างประธานกับคำกริยานั้นต้องมีการบอกสัมพันธ์ เพื่อการชี้ชัดว่ากริยาตัวที่อยู่ในประโยคนั้น มีประธานเป็นผู้กระทำ การบอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาพบได้ในทุกรูปแบบประโยคที่เป็นภาษาอังกฤษ แต่จะสังเกตได้ง่ายในประโยคปัจจุบันกาล (Present Simple Tense) ในประโยคเหล่านี้ประธานที่เป็นเอกพจน์จะมีตัวบ่งชี้ที่คำกริยา คือการเติม -s ต่อท้ายกริยาที่มากับประธานเอกพจน์ ประธานในภาษาอังกฤษสามารถแบ่งได้เป็น 2 กลุ่มใหญ่คือ ประธานเอกพจน์ และประธานพหูพจน์ เมื่อประโยคมีประธานเป็นรูปเอกพจน์ ในปัจจุบันกาลจะมีการเติม -s ต่อท้ายคำกริยาเสมอ โดยมีข้อยกเว้นเฉพาะสำหรับประธาน 2 ตัว คือ 'I' และ 'You' ที่ใช้กริยาตามรูปแบบประธานพหูพจน์ (ชาญชัย บุญเข้า, 2553, น.63) คือประธานทั้งสองนี้กล่าวถึงบุคคลหนึ่งคนเท่านั้นแต่ด้วยกฎการใช้ทำให้กริยาที่ตามหลังประธาน 'I' และ 'You' ไม่จำเป็นต้องเติม -s ต่อท้ายเหมือนประธานตัวอื่นที่เป็นเอกพจน์เหมือนกัน ตัวอย่างของการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา ดังแสดงในตัวอย่างที่ (1) และ (2)

(1) *The girl swims.*

(2) *The girls swim.*

จากตัวอย่างข้างต้น ข้อ(1) ประธาน *The girl* เป็นเอกพจน์ ดังนั้นกริยาของประโยค *swim* จึงต้องเติม -s แตกต่างจากข้อ (2) ซึ่งประธาน *The girls* เป็นพหูพจน์ กริยา *swim* ที่ตามมาจึงไม่มี -s ต่อท้าย

ในการเติม -s ตามหลังกริยาในปัจจุบันกาล มีกฎเบื้องต้นอยู่ด้วยกัน 3 ข้อ ตามรูปแบบของกริยาที่ปรากฏ คือ

กริยาที่เติม -s ได้เลย โดยกริยาเหล่านี้โดยส่วนใหญ่จะลงท้ายด้วยพยัญชนะ หรือมีเสียงสุดท้ายเป็นเสียงพยัญชนะ เช่น *work* เป็น *works* *come* เป็น *comes*

นอกจากนี้ กริยาที่ลงท้ายด้วย -y และมีตัวหน้าเป็นสระ (a, e, i, o, u) ก็สามารถเติม-s ได้เลย เช่นเดียวกัน เช่น

play เป็น *plays* *buy* เป็น *buys*

ส่วนกริยาอื่นๆจะเป็นกริยาที่ต้องเติม -e ก่อนแล้วจึงเติม -s กริยาเหล่านี้จะลงท้ายด้วยพยัญชนะ o s ch sh และ x รวมถึง กริยาที่ลงท้ายด้วย -y และไม่ได้ตามหลังสระ กริยาเหล่านี้ก็ต้องเปลี่ยน-y เป็น -i แล้วจึงเติม-es เช่นกัน เช่น *do* เป็น *does* *pass* เป็น *passes* *catch* เป็น *catches*

wash เป็น *washes* *box* เป็น *boxes* (ชกมวย) *fly* เป็น *flies*

ทั้งนี้ การเติม-s หลังกริยาของการบอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยา ต่างกับการเติม-s ในการบอกความเป็นเอกพจน์ หรือ พหูพจน์ สำหรับคำนาม การเติม -s หลังคำกริยาที่มากับประธานเอกพจน์เป็นเรื่องเกี่ยวกับหลักไวยากรณ์ของภาษาเท่านั้น มิได้ทำให้มีความหมายเพิ่มเติมจากเดิมจากคำกริยาเดิมแต่อย่างใด ตัวอย่างเช่น

The girl swims. สามารถแปลได้ว่า เด็กผู้หญิงคนนั้นว่ายน้ำ การเติม -s ไม่ได้ทำให้ความหมายของกริยาเปลี่ยนไป ไม่ได้หมายความว่าเด็กผู้หญิงว่ายน้ำมาก หรือว่ายน้ำบ่อย แต่อย่างใด

1.2 การพิจารณาพจน์ของประธาน

กฎเกณฑ์ของการสังเกตพจน์ของประธานในการบอกสัมพันธ มีหลากหลายรูปแบบแตกต่างกันออกไปตามความรู้ความเข้าใจของผู้จัดกลุ่มเหล่านั้น ซึ่งได้แก่ สเตราส์ (Straus, 2554) มหาวิทยาลัยวิสคอนซิน แมดิสัน (University of Wisconsin-Madison, 2557) และ วิทยาลัยเทคโนโลยีอาชีวศึกษาอุบลราชธานี (2558, น.1-6) วิธีการสังเกตพจน์ของประธานมีความสำคัญต่อการบอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยาเป็นอย่างมาก เนื่องจากเป็นปัจจัยหลักในการใช้การบอกสัมพันธให้ได้อย่างถูกต้อง หากไม่สามารถแยกพจน์ของประธานได้ถูก ก็อาจส่งผลไปยังการใช้บอกสัมพันธที่ผิดพลาดไปด้วย ในที่นี้จะขอเสนอการจัดกลุ่มอย่างง่ายที่ประมวลจากแหล่งข้อมูลเหล่านั้น ซึ่งแบ่งได้หลักๆ 3 กลุ่มใหญ่ตามรูปแบบของประธาน ซึ่งก็คือ

1. ประธานเป็นเอกพจน์ สามารถแยกย่อยได้เป็น

1.1 เอกพจน์แบบปกติ คือ ประธานที่มีการกล่าวถึงเป็นจำนวนหนึ่งหน่วยอยู่แล้ว

ตัวอย่างเช่น

- ชื่อคน เช่น *Somsri Mary Mr.Parker*
- ชื่อสถานที่ เช่น *Paris China Thailand Chiang-Mai zoo*
- คำสรรพนามที่เป็นเอกพจน์ ซึ่งก็คือ *he she* และ *it*

1.2 เอกพจน์กำหนดโดยหลักภาษา คือ ประธานเป็นคำที่ถูกระบุว่าเป็นเอกพจน์ในภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น

- ประธานเป็นคำกริยาที่นำหน้าด้วย 'to' หรือตามหลังด้วย '-ing' เช่น *To see the world is my dream. Going to school on weekend is like a nightmare.*
- จำนวนเงินและมาตราวัดต่างๆ เช่น *Three hundred dollars is absent from his account. Four miles is not far for him.*
- คำที่ถือว่าเป็นเอกพจน์ เช่น *Everyone Everything Everywhere Anyone Anything Anywhere Someone Something Somewhere Nothing*
ตัวอย่างประโยค เช่น *Everything gets better. Someone leaves me.*
- ประธานเป็นสองหน่วยแต่ถูกระบุรวมเป็นหน่วยเดียว เช่น *Rice and curry is my favorite dish.*

1.3 ประธานมีส่วนขยายแต่มีคำหลักเป็นเอกพจน์ คือ ประธานเป็นวลีหรือกลุ่มคำ โดยมีคำหลักที่เป็นใจความสำคัญเป็นเอกพจน์ ตัวอย่างเช่น

- *A great number of income comes after his job done.*
- *The man who stops is my father.*

หมายเหตุ ในส่วนที่มีการขีดเส้นใต้คือส่วนที่เป็นประธานของประโยค ส่วนคำที่เน้นเป็นตัวหนาคือคำที่แสดงถึงความเป็นคำหลักของวลีที่เป็นประธานนั้น

2. ประธานเป็นพหูพจน์ สามารถแยกย่อยได้เป็น

1.4 พหูพจน์แบบปกติ คือ ประธานที่มีการกล่าวถึงเป็นจำนวนมากกว่าหนึ่งหน่วยอยู่แล้ว ตัวอย่างเช่น

- ประธานที่เชื่อมด้วยคำสันธาน(conjunction) 'and' และมีความหมายเป็นของสองสิ่ง เช่น *The boy and the girl are my kids.*
- ประธานที่มีความหมายถึงของสองสิ่ง เช่น *Two cats are sleeping. Three cars are in the garage. Ten students do Japanese test.*

1.5 พหูพจน์กำหนดโดยหลักภาษา คือ ประธานเป็นคำที่ถูกระบุว่าเป็นพหูพจน์ในภาษาอังกฤษ ตัวอย่างเช่น

- คำสรรพนามไม่ชี้เฉพาะ (Indefinite Pronoun) เมื่อมาแทนคำนามนับได้ จะถูกนับว่าเป็นพหูพจน์ทันที เช่น *All Both Few Several Some*

ตัวอย่างประโยคเช่น *All are my children. Few go to Bangkok.*

1.6 ประธานมีส่วนขยายแต่มีคำหลักเป็นพหูพจน์ คือ ประธานเป็นวลีหรือกลุ่มคำ โดยมีคำหลักที่เป็นใจความสำคัญเป็นพหูพจน์ ตัวอย่างเช่น

- *A number of classes increase every year.*
- *The men who dress in black are his guards.*

หมายเหตุ ในส่วนที่มีการขีดเส้นใต้คือส่วนที่เป็นประธานของประโยค ส่วนคำที่เน้นเป็นตัวหนาคือคำที่แสดงถึงความเป็นคำหลักของวลีที่เป็นประธานนั้น

3. ประธานที่ไม่เป็นไปตามกฎของการสังเกตพจน์ข้างต้น

ประธานเหล่านี้ถือเป็นข้อยกเว้นของการสังเกตพจน์ของประธาน การสังเกตพจน์ของประธานเหล่านี้จะดูตามคำนามตัวหลัง โดยประธานเหล่านี้จะปรากฏกับคำเชื่อมดังต่อไปนี้

or เช่น *I or my brother needs to do it.*

either...or เช่น *Either teacher or the student has to pay attention.*

neither...nor เช่น *Neither my friend nor her mother doesn't to go to the party.*

not only...but also เช่น *Not only Jane but also Mary wants to buy that pink dress.*

หมายเหตุ โดยส่วนใหญ่กรณีที่คำนามสองตัวในประโยคที่ปรากฏคำเชื่อมเหล่านี้ คำนามที่เป็นพหูพจน์มักจะถูกนำมาเป็นคำนามตัวหลัง และการดูพจน์ของประธานจึงมักกลายเป็นพหูพจน์มากกว่าด้วยเหตุนี้ เช่น *Not only teacher but also her students want to go.* ประโยคนี้คำนามที่อยู่หน้าคำกริยาคือ *her students* ที่เป็นพหูพจน์ จึงถูกนำมาวางข้างหลังและคำกริยาก็จะใช้บอกสัมพันธที่เกี่ยวกับคำนามตัวนี้นั้นก็คือ *want* ที่ไม่ต้องมีการเติม -s หากนำคำนามเอกพจน์ ซึ่งในประโยคนี้คือคำว่า *teacher* มาวางในตำแหน่งหลังก็ไม่ถือว่าผิด และคำกริยาก็ต้องใช้บอกสัมพันธที่สอดคล้องกับคำนามตัวนั้นแทน แต่ในรูปแบบนี้มักไม่เป็นที่ยอมรับเท่าไร

1.3 การบอกสัมพันธกับผู้เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ

ทิพา เทพอัศวพงศ์ (2548, น. 53) ได้กล่าวว่า การที่ประโยคในภาษาไทยมีขอบเขตไม่ชัดเจน และไม่มีการใช้บอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยาในประโยค สามารถส่งผลไปยังการเรียบเรียงประโยคภาษาอังกฤษก็เป็นได้ ผู้เรียนอาจจะมีการนำรูปแบบของภาษาไทยมาปะปนกับสิ่งที่ตัวเองได้เรียนไปใหม่ กล่าวคือการละเว้นหรือละเลยการใช้บอกสัมพันธในประโยคภาษาอังกฤษได้ นอกจากนี้ก็ยังคงมีการยกตัวอย่าง

ประกอบที่ให้เห็นได้ชัดเจนคือ 'In Bangkok have a lot of traffic jam.' ซึ่งแปลตรงตัวมาจากภาษาไทยที่ว่า ในกรุงเทพฯมีการจราจรที่ติดขัดมาก นอกจากเรื่องการใช้ลักษณะภาษาไทยมาเขียนประโยคภาษาอังกฤษแล้ว ก็ยังแสดงถึงการใช้การบอกสัมพันธที่ผิดอีกด้วย หาก 'Bangkok' เป็นประธานของประโยคนี้ กริยาที่ตามมาควรเป็น 'has' เนื่องด้วยประธานเป็นคำเอกพจน์แสดงถึงสถานที่ ประโยคในภาษาไทยจะเป็นการนำคำโดดๆมาเรียงต่อกันโดยแต่ละคำมีความหมายในตัวเองและเมื่อแยกคำนั้นออกมาจากประโยค คำเหล่านั้นก็ยังคงความหมายเดิม ต่างจากภาษาอังกฤษที่มีการบอกสัมพันธในประโยค ซึ่งอาจจะมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำโดยการเพิ่มเติมส่วนใดส่วนหนึ่งเข้าไปเพื่อที่จะแสดงหมายความประโยคนั้นให้ได้อย่างสมบูรณ์ ซึ่งรูปแบบเหล่านี้ก็ขึ้นกับบริบทของประโยคไม่ใช่เพียงความหมายของประโยคหรือคำเพียงอย่างเดียว เพื่อให้เห็นภาพชัดเจนขึ้นให้ดูที่ตัวอย่างข้างต้น ข้อ (3) และ (4)

(3) แม่ กิน ข้าว Mom eats dinner.

(4) ฉัน กิน ข้าว I eat dinner.

จะพบว่าสองประโยคข้อตัวอย่าง ข้อ(1)และ (2) มีรูปประโยคที่คล้ายกัน จะต่างกันก็ตรงที่ประธานเท่านั้น เมื่อสังเกตประโยคภาษาไทยจะพบว่าเมื่อประธานเปลี่ยนจาก 'แม่' เป็น 'ฉัน' คำกริยาในประโยคก็ยังคงรูปเดิม ต่างจากภาษาอังกฤษที่เมื่อประธาน 'Mom' เปลี่ยนเป็น 'I' กริยาที่ตามมาในรูปปัจจุบันกาลก็เกิดความเปลี่ยนแปลงตามกฎของการบอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยา เมื่อเป็นเช่นนี้ ผู้ที่เรียนชาวไทยอาจจะเกิดข้อผิดพลาดในการสร้างประโยคขึ้นมาได้ เนื่องด้วยความเคยชินกับการใช้ภาษาไทย และสิ่งที่กล่าวมาข้างต้นนี้ยังสามารถเชื่อมโยงไปยังเรื่องของการเกิดภาษาในระหว่าง หรือที่เรียกว่า Interlanguage มหาวิทยาลัยมินเนโซตา (Minesota, 2558) ได้กล่าวถึงคำนิยามของ ภาษาในระหว่าง โดยอ้างอิงจากงานของ เซลิงเกอร์ (Selinker, 1972) ไว้ว่า เป็น ภาษาที่เกิดขึ้นในกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองเมื่อผู้เรียนพยายามที่จะใช้ภาษาที่เรียนรู้มาให้ได้เช่นเดียวกับเจ้าของภาษาและในระหว่างนั้นได้เกิดการใช้ภาษาเป้าหมายที่ต่างออกไปจากรูปแบบที่เจ้าของภาษานิยมใช้ การเกิดของภาษาในระหว่างนั้นเกิดได้จากปัจจัยหลายด้าน อายุก็เป็นปัจจัยสำคัญอย่างหนึ่งที่ทำให้เกิดภาษาในระหว่างได้ มหาวิทยาลัยวัลลาโดลิด (Valladolid 2553, น.4) ได้อธิบายถึงปัจจัยด้านอายุการเกิดภาษาในระหว่างไว้ว่า ภาษาในระหว่างสามารถเกิดขึ้นได้ด้วยสาเหตุหลักๆคือ 1.ปัจจัยเกี่ยวเนื่องกับความเหมาะสมของช่วงเวลา 2.ปัจจัยเกี่ยวเนื่องกับกระบวนการเรียนรู้ 3.ปัจจัยเกี่ยวเนื่องกับเจตคติของผู้เรียน และอายุของผู้เรียน โดยเมื่อผู้เรียนมีอายุมากขึ้นโอกาสที่จะเกิดภาษาในระหว่างก็จะมีมากขึ้นเนื่องมาจากความพยายามที่จะใช้ภาษาเป้าหมายให้ได้อย่างเจ้าของภาษาจะมีมากขึ้น

การเรียนรู้เรื่องของการบอกสัมพันธได้นั้น อาจจะต้องใช้เวลา ไม่เฉพาะแต่กรณีผู้เรียนชาวไทย เท่านั้นที่ต้องใช้เวลาในการเข้าใจเรื่องของการบอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยา กรณีปัญหาของความไม่เข้าใจในเรื่องของการบอกสัมพันธที่ได้มีการศึกษาเช่นกัน คือกรณีศึกษาของผู้เรียนต่างชาติที่เรียนภาษาสเปน ซึ่งเป็นภาษาที่มีการบอกสัมพันธทั้งกับคำนามและคำกริยา เอสเปิน (Español 2550, น.197) ได้กล่าวถึง บทสรุปของการศึกษาในครั้งว่า ผู้เรียนที่มีภาษาที่หนึ่งที่มีลักษณะการบอกสัมพันธน้อยกว่าภาษาสเปนจะ เรียนรู้เรื่องนี้ได้ช้ากว่า ผู้เรียนที่มีภาษาที่หนึ่งมีลักษณะของการบอกสัมพันธใกล้เคียงกับภาษาเป้าหมายซึ่ง ในที่นี้คือภาษาสเปน ข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นเหล่านี้ ก็สามารถเป็นข้อพิสูจน์เบื้องต้นในการเรียนรู้การบอก สัมพันธได้เป็นอย่างดี และนอกจากนี้ยังมีกรณีศึกษาของประเทศเพื่อนบ้านอย่างมาเลเซียที่มีการเรียน ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในโรงเรียน ผลของการศึกษาในระดับมัธยมนั้นโก ก๊ก ติน (Koh Kok Tin, 2543) ชี้แจงว่าเรื่องของการบอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยา จะมีข้อผิดพลาดมากที่สุดในเรื่องการใช้ กริยาช่วย do/does ส่วนในระดับมหาวิทยาลัย อีซาฮาร์ (Izhar, 2553, น.13) ได้ศึกษาการใช้บอกสัมพันธ ของประธานและกริยาเช่นกัน ผลการศึกษาพบว่าการใช้กริยาช่วย do/does มีความผิดพลาดน้อยลง แต่มี ความผิดอื่นๆที่ไม่ถูกระบุในระดับมัธยมนั้นถูกกล่าวถึงออกมาแทนเช่น การที่ประธานเป็นวลีหรือคำที่ถือว่า เป็นเอกพจน์ถูกพบคู่กับกริยาพหูพจน์ ถึงแม้งานวิจัยสองชิ้นนี้อาจจะดูไม่มีความต่อเนื่องอย่างชัดเจน เนื่องจากตัวผู้วิจัยและกลุ่มประชากรตัวอย่าง แต่ก็พอทำให้มองเห็นภาพรวมๆได้ว่าการเรียนรู้การบอก สัมพันธนั้นเป็นไปในทางที่ดีขึ้น และยังอาจกล่าวได้เช่นกันว่า การเกิดภาษาในระหว่งนั้น มีความเป็นไปได้ สูงเพราะเมื่อมีปัจจัยด้านอายุและความรู้ในภาษาเป้าหมายมากขึ้นโอกาสที่จะผิดพลาดจาก ภาษาเป้าหมายก็มากขึ้นเช่นกัน

จากสิ่งที่ได้ค้นคว้ามาเบื้องต้นเหล่านี้ ประกอบกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนไทยที่ เน้นสอนให้นักเรียนท่องจำเป็นส่วนมาก อาจจะทำให้ขาดความเข้าใจที่ถ่องแท้ในกฎเกณฑ์การใช้ต่างๆ เป็นเหตุให้ผู้เรียนไม่สามารถประยุกต์ใช้ความรู้ที่จำมาให้เข้ากับสถานการณ์จริงได้ นอกจากนี้นักเรียน อาจจะไปคิดว่าเรื่องของการบอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยาเป็นเรื่องเล็กน้อยเพราะเป็นเพียงการเติม พยัญชนะอีกแค่หนึ่งตัวต่อท้ายคำกริยา จึงดูไม่น่ามีความสำคัญเท่าใด และสามารถละได้ หัวข้อการศึกษา ของการเรียนรู้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเรื่องของการบอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยาครั้งนี้จึงเกิดขึ้น โดย การศึกษาในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์คือ 1.การสังเกตการเกิดและพัฒนาการของภาษาในระหว่งของผู้เรียน ชาวไทยในการใช้การบอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยาในภาษาอังกฤษตามช่วงอายุที่แตกต่างกัน 2. การเรียนรู้การบอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยาในภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนชาวไทย จะสามารถเรียนรู้ ในพจนานุกรมได้ได้ก่อนหลังอย่างไร

2. ระเบียบวิธีวิจัย

2.1 วิธีวิจัย และ แหล่งข้อมูล

การวิจัยในครั้งนี้จะเป็นการเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ กล่าวคือการเลือกเก็บข้อมูลในปริมาณมาก เนื่องจากในการศึกษาพัฒนาการของภาษาในระหว่างของการบอกสัมพันธ์เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความต่อเนื่องในการศึกษา ดังนั้นวิธีการเก็บแบบเชิงปริมาณจึงเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดที่สามารถเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษ ด้วยเหตุว่าการ เป็นการเก็บจากประชากรจำนวนมากกว่าเพื่อให้ได้ผลลัพธ์ที่ชัดเจนในการวิเคราะห์ยิ่งขึ้น และสามารถบริหารเวลาในการเก็บข้อมูลได้ง่ายกว่าเพราะไม่จำเป็นต้องเฝ้าสังเกตกลุ่มตัวอย่างในปริมาณจำกัดเท่านั้น การเก็บข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้จะทำการเก็บจากแหล่งข้อมูลซึ่งก็คือประชากรที่มีคุณสมบัติตามที่กำหนดในการวิจัย ประชากรที่ถูกเลือกจะต้องทำแบบทดสอบที่ถูกจัดทำขึ้นให้ครบถ้วนตามที่กำหนดไว้

2.2 กลุ่มตัวอย่าง

เมื่อก้าวถึงแหล่งข้อมูล สิ่งสำคัญถัดมาคือกลุ่มตัวอย่างที่จะนำมาเป็นตัวอย่างในการศึกษาในครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างที่ถูกเลือกจะแบ่งเป็น 3 กลุ่ม โดยการแบ่งจะแบ่งตามชั้นการศึกษาของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มที่ 1 เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 (อายุ 12-13 ปี) กลุ่มที่ 2 เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (อายุ 14-15 ปี) และกลุ่มที่ 3 เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (อายุ 17-18 ปี) โดยกลุ่มตัวอย่างทุกคนต้องเป็นนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศโดยมีภาษาที่หนึ่งคือภาษาไทย และในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองก็ต้องมีความต่อเนื่องของการเรียนการสอนในโรงเรียนเช่นกัน กลุ่มตัวอย่างสามารถเป็นเพศใดก็ได้ หากมีคุณสมบัติดังที่กล่าวมาข้างต้น จำนวนในการเก็บข้อมูลคือ ในหนึ่งกลุ่มตัวอย่างจะเก็บจำนวน 30 คน ดังนั้นจากทั้งหมดจะรวมทั้งสิ้น 90 คน

การเข้าถึงกลุ่มตัวอย่างจะกระทำโดยการไปยังสถานที่ที่มีนักเรียนรวมตัวกันเป็นจำนวนมาก โดยในการศึกษาครั้งนี้จะมีสถานที่หลักคือ สถาบันกวดวิชา และ สถานที่เรียนเสริมต่างๆ ของเด็กนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา เนื่องจากช่วงเวลาที่จะเก็บข้อมูลเป็นช่วงปิดภาคการศึกษา จึงทำให้ไม่สามารถเก็บข้อมูลจากนักเรียนในโรงเรียนได้ สถานที่ที่กล่าวมาข้างต้นจึงเป็นสถานที่ที่เหมาะสมกับการหากกลุ่มตัวอย่างตามคุณสมบัติที่ต้องการได้

2.3 วิธีสุ่มตัวอย่าง

การสุ่มกลุ่มตัวอย่างจะกระทำในรูปแบบของการเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive/Judgmental Sampling) ซึ่งเป็นการเลือกกลุ่มตัวอย่างที่เป็นใครก็ได้ที่มีคุณสมบัติตามที่ต้องการครบถ้วน เช่นในการศึกษาครั้งนี้จะกำหนดอายุของแต่ละกลุ่มตัวอย่างและการเรียนภาษาเอาไว้ โดยสามารถเป็นเพศใดก็ได้ไม่จำกัด การสุ่มแบบเจาะจงนี้จัดอยู่ในรูปแบบการสุ่มแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็น ซึ่งเป็นการสุ่มที่เจาะจงคุณสมบัติของผู้ที่จะมาเป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษาและให้ข้อมูลที่กำหนดโดยตัวของผู้จัดทำวิจัยเอง ในการสุ่มแบบไม่ใช้ความน่าจะเป็นนี้จะไม่ทราบจำนวนของผู้ที่จะเป็นกลุ่มตัวอย่างในแต่ละครั้งได้แน่ชัด เพราะในหนึ่งกลุ่มใหญ่อาจจะมีกลุ่มตัวอย่างคุณสมบัติที่กำหนดไม่เท่ากัน ซึ่งทำให้ต่างจากการสุ่มแบบใช้ความน่าจะเป็น ดังนั้นจึงไม่สามารถกำหนดจำนวนครั้งของการสุ่มตัวอย่างได้ กล่าวอีกอย่างคือ ไม่ทราบแน่ชัดว่าต้องทำการสุ่มกี่ครั้งเพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างตามจำนวนที่ต้องการตามเป้าหมายที่วางไว้

2.4 เครื่องมือ

การเก็บข้อมูลในครั้งนี้จะใช้เป็นรูปแบบของแบบทดสอบภาษาอังกฤษ ซึ่งเป็นแบบทดสอบที่ผู้วิจัยออกแบบด้วยตนเองโดยประโยคที่นำมาเป็นโจทย์ของแบบทดสอบ 35 ข้อนั้นผู้วิจัยได้ดัดแปลงมาจากข้อมูลจากที่ได้ศึกษาและอ้างอิงมาจากบทนำเพื่อให้ได้แนวคิดที่ตรงกับแหล่งศึกษาได้อ้างอิงมากที่สุด โดยแบ่งข้อตามพจน์ของประธาน (ตามที่กล่าว ในบทนำ)ซึ่งแบ่งเป็น 3 กลุ่มหลัก และในแต่ละกลุ่มก็จะมีหัวข้อย่อยแตกต่างกันไปแต่ละหัวข้อย่อยจะมีจำนวนข้อทดสอบเท่ากันคือ 5 ข้อต่อหนึ่งหัวข้อย่อย จำนวนข้อทั้งหมดในแบบฝึกหัดคือ 35 ข้อ (หัวข้อย่อยมีจำนวนทั้งสิ้น 7 หัวข้อ) และข้อของแบบทดสอบจะไม่ได้เรียงตามลำดับหัวข้อย่อย เพื่อให้ผู้ทำแบบทดสอบได้ใช้ความรู้ความเข้าใจในเรื่องการบอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา ผู้วิจัยจึงทำการคละข้อทดสอบเพื่อมิให้ผู้ทำใช้ความเคยชินกับรูปแบบในการทำแบบทดสอบ คำสั่งของแบบทดสอบคือจงนำคำกริยาที่ให้(จะอยู่ในวงเล็บหลังช่องว่าง) เติมลงในช่องว่างโดยทำให้เป็นรูปประโยคที่สมบูรณ์และถูกต้อง

ก่อนการนำเครื่องมือออกเก็บข้อมูลนั้น นอกจากการตรวจทานความถูกต้องโดยให้อาจารย์ที่ปรึกษาในการทำวิจัยได้ตรวจสอบแล้วยังต้องมีการทดสอบเครื่องมือกับกลุ่มตัวอย่างอีกด้วย ในการทดสอบจะใช้ผู้ที่มีคุณสมบัติในแต่ละกลุ่มจำนวนกลุ่ม 5 คน เพื่อสังเกตว่า ผู้ทำแบบทดสอบสามารถเข้าใจคำสั่งและเข้าใจถึงสิ่งที่ควรปฏิบัติขณะทำแบบทดสอบหรือไม่

2.5 วิธีการเก็บข้อมูล

การเก็บข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้ทำการเก็บด้วยตัวเองจากสถานที่ที่ได้กล่าวไว้ในหัวข้อกลุ่มตัวอย่าง โดยกลุ่มตัวอย่างซึ่งในหัวข้อนี้จะเรียกว่าผู้ตอบแบบทดสอบ เนื่องจากจะต้องทำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยจัดทำขึ้น เมื่อได้ผู้ทำแบบทดสอบแล้ว (จำนวนของผู้ทดสอบที่ได้ในแต่ละรอบอาจจะไม่เท่ากันตามที่กล่าวใน วิธีสุ่มตัวอย่าง) สิ่งที่จะต้องทำคือทำความเข้าใจกับผู้ทำแบบทดสอบถึงจุดประสงค์ในการทำแบบทดสอบและบอกรายละเอียดของการศึกษาในครั้งนี้พอสังเขป หลังจากนั้นก็จะทำการอธิบายแบบทดสอบ โดยการอธิบายถึงจำนวนข้อและคำสั่งของการทำแบบทดสอบ ก่อนที่จะให้ผู้ทำแบบทดสอบเริ่มลงมือทำ ก็จะเปิดโอกาสให้ได้ซักถามหากมีข้อสงสัย เวลาที่ใช้ในการทำนั้นไม่ได้จำกัดไว้ หากผู้ทำแบบทดสอบสามารถทำแบบทดสอบได้ครบถ้วนก็ถือว่าการให้ข้อมูลเสร็จสมบูรณ์

2.6 การประมวลผล และการวิเคราะห์

หลังจากได้ข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างครบถ้วนตามที่กำหนด แบบทดสอบจะถูกตรวจสอบความถูกต้องและแบ่งนับตามหัวข้อย่อยที่กำหนดไว้ จากนั้นนำไปจัดไว้ตามหัวข้อหลักของกลุ่มแล้วคิดเป็นเปอร์เซ็นต์ ว่าในหัวข้อหลักนั้นมีการใช้บอกสัมพันธ์ถูกเป็นกี่เปอร์เซ็นต์ตามชั้นปีการศึกษา และสรุปรวมว่าในแต่ละชั้นปีการศึกษา มีการใช้การบอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาได้ถูกต้องกี่เปอร์เซ็นต์ และจะมีการสรุปผลความผิดพลาดที่เกิดขึ้นที่จะแสดงผลถึงความผิดพลาดที่เกิดขึ้นของแต่ละช่วงชั้นของแต่ละหัวข้อย่อย โดยการมองภาพรวมจากตารางนั้นจะสามารถปรากฏผลได้ 2 กรณีคือ 1. พัฒนาการของการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา โดยการสังเกตตามหัวข้อย่อยแต่ละหัวข้อและสังเกตว่าแท่งของกราฟนั้นมีความลาดเอียงเป็นอย่างไร และ 2. ความเข้าใจในการใช้บอกสัมพันธ์ในหัวข้อต่างกัน หัวข้อใดที่นักเรียนจะสามารถเรียนรู้และรับรู้ได้เร็วที่สุด และในหัวข้อใดช้าที่สุด โดยสังเกตจากความสูงของกราฟที่แต่ละหัวข้อแสดง หากกราฟในหัวข้อใดมีความสูงมากก็จะเป็นหัวข้อที่นักเรียนเรียนรู้ได้ช้าสุด ในทางกลับกันหัวข้อที่เรียนรู้ได้เร็วก็จะมีความสูงที่น้อยนั่นเอง

การวิเคราะห์ จะแบ่งเป็น 3 กรณีหลัก คือ

1. การวิเคราะห์รูปแบบและประเภทการใช้บอกสัมพันธ์ที่ผิด โดยวิเคราะห์จากความผิดพลาดในการใช้บอกสัมพันธ์ผิดสามารถปรากฏได้กี่รูปแบบ และเรียกได้ว่าเป็นความผิดประเภทใด นอกจากนี้ความผิดแบบใดที่จะนับว่าเป็นความผิดที่เกี่ยวข้องกับการบอกสัมพันธ์โดยตรงและความผิดแบบใดที่เป็นความผิดนอกเหนือจากการใช้บอกสัมพันธ์ จะสังเกตดูโดยเน้นไปที่คำกริยาหลักกว่ามีการเติมที่ถูกต้องตาม

พจน์ของประธานหรือไม่ หากมีการเปลี่ยนรูปกริยาด้วยนั้น ก็จะต้องวิเคราะห์ว่าผู้ทำแบบทดสอบมีความเข้าใจและพยายามจะใช้การบอกสัมพันธ์ในรูปประโยคนั้นหรือไม่ หากพบว่ามีความเข้าใจที่จะใช้ก็จะถือว่าข้อนั้นมีความถูกต้องเช่นกัน แต่ทั้งนี้หากเกิดกรณีเช่นนี้ขึ้น ก็ต้องมีการอธิบายรายละเอียดการใช้คำกริยาที่ผิดรูปว่าจะเกิดขึ้นจากสาเหตุใด

2. การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นการศึกษาและการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา โดยวิเคราะห์จากตัวเลขของการผิดในช่วงชั้นแต่ละช่วงชั้น ว่าในแต่ละช่วงชั้นมีความผิดมากหรือน้อยต่างกันอย่างไรในทุกๆ หัวข้อย่อยของพจน์ประธาน และให้เหตุผลถึงการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาว่าเป็นไปในทางใด นอกจากนี้หากมีผลของการใช้บอกสัมพันธ์ที่แตกต่างอย่างชัดเจนจากผลที่ที่พบส่วนใหญ่ ก็ต้องอธิบายถึงการเกิดที่มีความผิดปกตินั้นด้วยเช่นกัน

3. การวิเคราะห์การเรียนรู้ในการใช้การบอกสัมพันธ์ในหัวข้อของพจน์ที่ต่างกัน โดยจะวิเคราะห์ถึงสาเหตุที่ทำให้นักเรียนเรียนรู้การใช้บอกสัมพันธ์ของหัวข้อหนึ่งได้รวดเร็วกว่าอีกหัวข้อหนึ่งนั้นเป็นเพราะคุณลักษณะเฉพาะของหัวข้อนั้นหรือไม่ และภาษาที่หนึ่งเข้ามามีผลต่อการเกิดภาษาในระหว่างของผู้เรียนในช่วงชั้นนั้นในด้านใด สาเหตุที่หัวข้อของพจน์ใดพจน์หนึ่งจะมีข้อผิดพลาดเกิดขึ้นมากกว่านั้นจะเป็นผลมาจากการใช้ที่ใกล้เคียงกับภาษาที่หนึ่งของนักเรียนหรือไม่ และในทางเดียวกันการที่นักเรียนสามารถเรียนรู้เรื่องการบอกสัมพันธ์ในพจน์ใดพจน์หนึ่งได้ดี จะเกิดจากการที่ภาษาที่หนึ่งที่นักเรียนใช้ส่งผลมายังภาษาอังกฤษหรือไม่

3. ผลการวิจัย

หลังจากการเก็บข้อมูลแบบทดสอบเรื่องการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาจากกลุ่มตัวอย่างซึ่งเป็นนักเรียนในช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มัธยมศึกษาปีที่ 3 และ มัธยมศึกษาปีที่ 6 และตรวจแบบทดสอบตามหัวข้อย่อยที่มีจำนวนทั้งสิ้น 7 หัวข้อแบ่งตามรูปพจน์ของประธานที่ปรากฏ ซึ่งได้แก่ 1.) เอกพจน์แบบปกติ 2.) เอกพจน์กำหนดโดยหลักภาษา 3.) เอกพจน์มีส่วนขยาย 4.) พหูพจน์แบบปกติ 5.) พหูพจน์กำหนดโดยหลักภาษา 6.) พหูพจน์มีส่วนขยาย และ 7.) พจน์ที่ไม่เป็นไปตามกฎ ผู้วิจัยแบ่งการวิเคราะห์ออกเป็น 3 หัวข้อหลักคือ รูปแบบความผิดพลาดในการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา ความสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นการศึกษากับความสามารถในการใช้บอกสัมพันธ์ และ พัฒนาการการเรียนรู้การใช้บอกสัมพันธ์ตามพจน์ของประธาน โดยมีรายละเอียดดังนี้

3.1 รูปแบบความผิดพลาดในการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาของภาษาอังกฤษ

3.1.1 รูปแบบความผิดพลาดของการการจำแนกพจน์ของประธานและการใช้คำ ในกรการบอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา คือการที่ผู้ใช้ภาษาที่มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการบอกสัมพันธ์ของประธานและกริยาที่เกิดขึ้นในประโยคปัจจุบันกาล แต่อาจมีความรู้ในเรื่องพจน์ของประธานที่ไม่สมบูรณ์ ทำให้เกิดการใช้กริยาในรูปที่ผิดไปจากรูปที่ควรจะเป็น ซึ่งในกรณีความผิดนี้สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทย่อย ได้แก่ ความผิดเกี่ยวกับการเติม -s ซึ่งก็คือการเติม -s ผิดที่ เช่น ประธานเป็นเอกพจน์ แต่กริยาตามหลังไม่มีการเติม -s หรือ ประธานเป็นพหูพจน์ แต่มีการเติม -s ตามหลังคำกริยานั้นเอง ดูตัวอย่าง (5) และ (6)

(5) *To bake a loaf of bread take (takes) approximately an hour.*

(6) *Some stops (stop) and watches (watch) what happening.*

ในตัวอย่าง (5) คือกรณีที่ประธานเป็นคำกริยาที่ถูกนำมาทำเป็นประธาน ตามกฎการแยกพจน์ของประธานที่กำหนดในการศึกษาครั้งนี้ ประธานประเภทนี้ถือเป็นเอกพจน์ แต่ผู้ทำไม่ได้เติม -s จึงถือว่าใช้บอกสัมพันธ์ผิดส่วน

ในตัวอย่าง (6) คือกรณีที่ประธานเป็นคำที่ถือเป็นพหูพจน์ตามกฎของการใช้ กริยาจึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องเติม -s แต่ผู้ทำมีการเติม -s ตามหลังคำกริยาจึงถือว่าผิด

นอกจากนี้ ประเภทความผิดย่อยที่ 2 คือ ความผิดที่เกี่ยวกับการใช้กริยาที่ผิดรูปหลังจากมีการเติม -s ซึ่งหมายถึงการใช้บอกสัมพันธ์ที่ถูกต้องตามพจน์ของประธาน แต่กริยาตัวนั้นๆมีเงื่อนไขนอกเหนือจากการเติม -s เช่น คำกริยาอาจจะต้องมีการเปลี่ยนรูปหากมีการเติม -s ในกรณีนี้ที่ถือว่าผู้ใช้ไม่สามารถใช้รูปกริยาได้ถูกต้องเท่านั้น หากแต่การใช้และความเข้าใจในเรื่องบอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยานั้นยังสามารถใช้ได้ถูกต้องได้ถูกต้อง ในกรณีนี้ถือว่าเป็นความคิดที่เหมารวมหรือความคิดบิดเบือน (Overgeneralization) จึงไม่ได้ถือว่าเป็นความผิดเรื่องของการใช้บอกสัมพันธ์ ดูตัวอย่าง (7) และ (8)

(7) *Everything he has done **destroies** (destroys) his friendship slowly.*

(8) *Jim or his sisters **haves** (has) to go to the grocery.*

ในตัวอย่าง (7) การเติม -s หลังกริยานั้นผู้ทำทำได้อย่างถูกต้อง แต่เนื่องด้วยคำกริยาคำนี้มีข้อสังเกตเพิ่มเติมเมื่อต้องเติม -s คือไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนรูปของ -y ให้เป็น -ie เพราะ -y ในที่นี้ไม่ได้ทำหน้าที่เหมือนสระแต่ตามหลังตัวที่เป็นสระและทำหน้าที่ออกเสียงเหมือนตัวสะกด จึงไม่ต้องมีการเปลี่ยนรูปใดๆทั้งสิ้น

ส่วนในตัวอย่าง (8) กริยาช่วย to have มีรูปเอกพจน์ที่แยกไปต่างหากอยู่แล้ว นั่นก็คือ has แต่ผู้ทำไม่ได้เปลี่ยนไปใช้คำเอกพจน์ของกริยา แต่ใช้การเติม -s ต่อท้ายกริยา เหมือนกับกริยาส่วนใหญ่ที่มักไม่มีคำแยก (แต่ในกรณีข้อนี้ถือว่าเป็นข้อผิดพลาดเนื่องจาก ประธานมีรูปเป็นพหูพจน์ การเติม -s บ่งบอกว่าผู้ทำคิดว่าประธานเป็นพหูพจน์ แต่ที่นำมายกตัวอย่างเพื่อให้เห็นภาพการใช้กริยาที่ผิดรูปจากการเติม -s เท่านั้น)

3.1.2 ความผิดพลาดเนื่องจากความไม่เข้าใจการใช้บอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยา ในกรณีความผิดประเภทนี้สามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภทย่อย ได้แก่ การเติมสิ่งอื่นนอกเหนือจากคำสั่งและคำอธิบายของแบบทดสอบที่ได้อธิบายให้ฟังเมื่อเริ่มทำแบบฝึกหัดสิ่งอื่นที่กล่าวมาในข้างต้นนี้สามารถนับรวมได้ทั้ง การเติมกริยาที่ผิดรูปไปโดยสิ้นเชิงและส่งผลให้ประโยคไม่สมบูรณ์ เช่น การเติมกริยาที่มี to นำหน้า หรือที่เรียกว่า Infinitive การเติมกริยาในรูปแบบของประโยคอื่นนอกเหนือจากคำสั่ง เช่น เติมคำกริยาในรูปแบบของอดีตกาล หรือ ปัจจุบันกาลต่อเนื่อง และการละกริยา ดูตัวอย่างที่ (9) (10) และ (11) ตามลำดับ

(9) *Jan and Pete to pass (pass) this corner everyday.*

(10) *My father moved (moves) a big box into the living room.*

(11) *Everything is going (goes) well.*

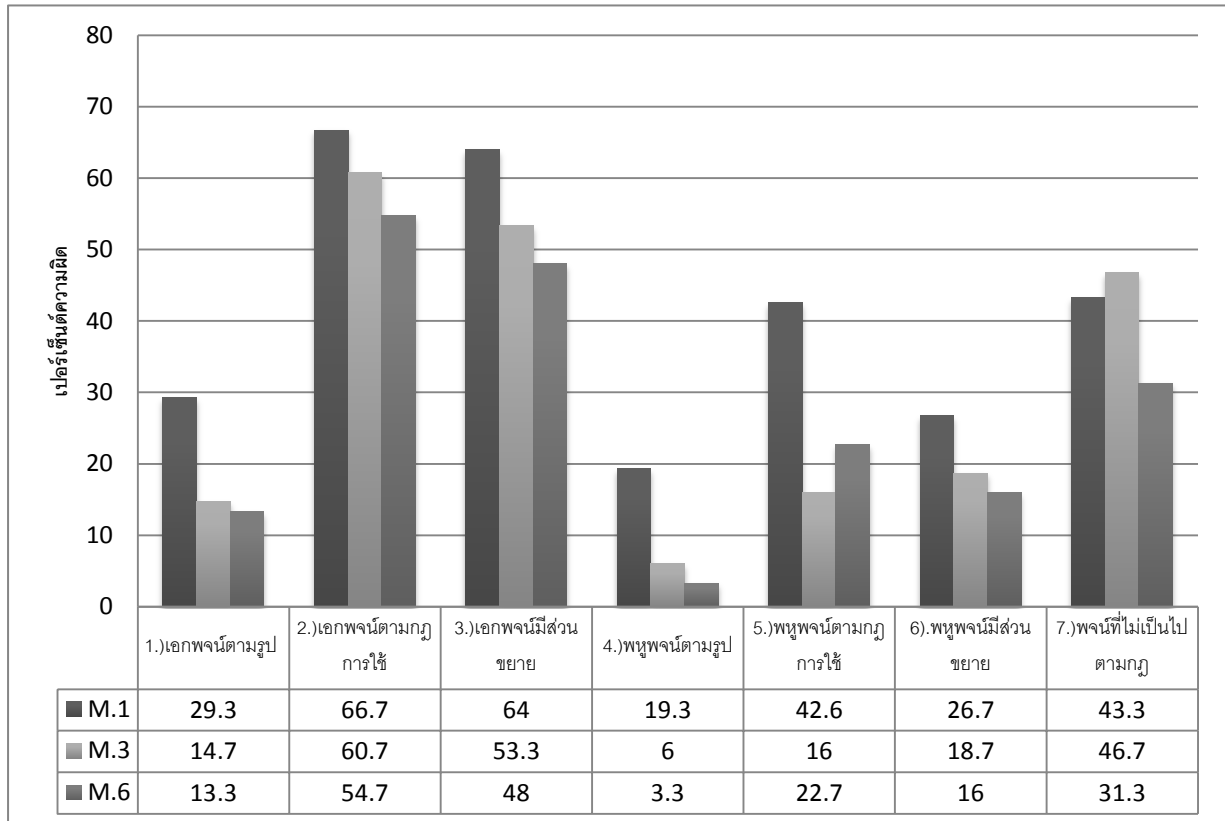
ในตัวอย่าง (9) กริยาที่มี to นำหน้าถือเป็นกริยาที่ไม่ได้อยู่ในรูปแบบของคำกริยาแท้ โดยจะถือว่าเป็นคำนามก็ได้ และส่งผลให้ประโยคเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์เนื่องจากขาดคำกริยาหลักของประโยคไป

ในตัวอย่าง (10) กริยาที่ผู้ทำเติมมานั้นเป็นรูปแบบของประโยคอดีตกาล แต่ในที่นี้คำสั่งได้ระบุอย่างชัดเจนแล้วว่าให้เติมกริยาลงในช่องว่างโดยประโยคทุกประโยคเป็นปัจจุบันกาลเท่านั้น เพื่อจะดูการใช้บอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยานั้นเอง

ในตัวอย่าง (11) ผู้ทำแบบทดสอบเติมกริยาในรูปแบบของประโยคปัจจุบันกาลต่อเนื่อง ซึ่งก็นอกเหนือจากคำสั่งที่ได้ระบุไว้แล้วเบื้องต้น ถึงแม้ว่าโดยรวมประโยคนี้จะถูกต้องแต่ก็ไม่สามารถบอกได้ว่าผู้ทำมีความรู้เรื่องการใช้บอกสัมพันธในประโยคปัจจุบันกาลโดยแท้จริงหรือไหม เพราะผู้ทำอาจจะเข้าใจว่า is คือการทำให้ประโยคเป็นปัจจุบันกาลก็เป็นได้ จึงถือว่าเป็นข้อผิดพลาด

นอกจากนี้การเว้นช่องว่างไว้โดยที่ไม่มีการเติมกริยาลงไปแต่อย่างใด จะถือว่าเป็นความผิด โดยที่ผู้ทำแบบทดสอบไม่มีความรู้เรื่องการบอกสัมพันธในพจน์ของประธานหัวข้อนั้นไปโดยปริยาย เนื่องจากการเว้นว่างจะเกิดจากการที่ผู้ทำไม่รู้ว่าคำที่ควรเติมลงไปนั้นคืออะไร หรืออาจจะเกิดจากความไม่แน่ใจว่าจะเติมถูกหรือไม่ ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่าหากเกิดการเว้นช่องว่างไว้ จะถือว่าเป็นความผิดเพราะขาดความรู้ความเข้าใจเรื่องการบอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยาไปโดยทันที

3.2 ความสัมพันธ์ของระดับชั้นการศึกษาและทักษะการใช้บอกสัมพันธ์ และ พัฒนาการการเรียนรู้ การใช้บอกสัมพันธ์ตามพจน์ของประธาน

ภาพที่ 1 ผลการใช้บอกสัมพันธ์ผิดพลาดของนักเรียนต่างระดับชั้นการศึกษา

จากภาพที่ 1. สามารถอธิบายได้ 2 ประเด็นดังนี้

3.2.1 ความสัมพันธ์ของระดับชั้นการศึกษาและทักษะการใช้บอกสัมพันธ์ กลุ่มนักเรียนที่มีการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาผิดมากที่สุดเมื่อนับจากผลรวมทั้งหมดเป็นนักเรียนจากชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หัวข้อที่ผิดพลาดมากที่สุดคือข้อ 2.เอกพจน์ตามกฎการใช้ กลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เป็นกลุ่มที่มีความผิดพลาดในการใช้บอกสัมพันธ์เป็นอันดับสอง หัวข้อย่อยที่ผิดพลาดที่สุดยังคงเป็นข้อ 2. เอกพจน์กำหนดโดยหลักภาษา ตัวอย่างเช่น จำนวนเงินและมาตราวัดต่างๆ เช่น *Three hundred dollars is absent from his account* หรือ คำที่ถือว่าเป็นเอกพจน์ เช่น *Everyone Everything Everywhere Anyone เป็นต้น* ส่วนชั้นปีที่การใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาน้อยที่สุดคือกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 และหัวข้อย่อยที่ 2. เอกพจน์กำหนดโดยหลักภาษา ยังคงเป็นหัวข้อที่มีการใช้ผิดพลาดที่สุดเช่นเดิม ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า หากดูจากจำนวนโดยรวมของความผิดพลาดในการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาแล้วนั้น ความผิดพลาดจะถูพบได้มากในกลุ่มผู้เรียนภาษาอังกฤษ

ที่มีในช่วงชั้นการศึกษาที่ต่ำกว่า และจะมีการพบน้อยลงตามลำดับเมื่อนักเรียนได้เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นตามลำดับชั้น สังเกตได้จากแท่งของแผนภูมิในแต่ละหัวข้อย่อยที่มีการลดระดับลงเรื่อยๆตามลำดับชั้นการศึกษาของนักเรียน นั้นหมายความว่านักเรียนมีการพัฒนาทักษะการใช้บอกสัมพันธ์ในภาษาอังกฤษเพิ่มขึ้นนั่นเอง

3.2.2 ด้านของพัฒนาการการเรียนรู้ในการใช้บอกสัมพันธ์ตามพจน์ของประธาน ความผิดพลาดในการใช้ซึ่งเกิดจากการดูพจน์ของประธานนั้น สามารถเรียงจากหัวข้อย่อยที่เกิดข้อผิดพลาดมากที่สุดไปหาน้อยที่สุดได้ดังนี้

1. หัวข้อย่อยที่ 2.) เอกพจน์กำหนดโดยหลักภาษา

ในหัวข้อย่อยนี้พบความผิดพลาดที่คิดเป็นร้อยละ 26.5 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด เนื่องจากในบางครั้งนักเรียนมีความสับสนเรื่องการแยกพจน์ของประธานที่เป็นผลมาจากการที่นักเรียนจะมีความคิดว่าประธานกล่าวถึงของจำนวนมากกว่าหนึ่ง จึงทำให้ใช้บอกสัมพันธ์ผิดบ่อยที่สุด ตัวอย่างเช่น

Everything go (to go) well.

To bake a loaf of bread take (to take) approximately an hour.

ที่ถูกต้องควรจะเป็น

Everything goes (to go) well.

To bake a loaf of bread takes (to take) approximately an hour.

2. หัวข้อย่อยที่ 3.) เอกพจน์มีส่วนขยาย

ในหัวข้อย่อยนี้พบความผิดพลาดที่คิดเป็นร้อยละ 24.2 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด โดยความผิดจะมาจากการที่นักเรียนไม่สามารถแยกคำหลักของกลุ่มคำหรือวลีที่เป็นประธานได้อย่างถูกต้อง ส่งผลให้ใช้บอกสัมพันธ์ผิดตามมา และเป็นความผิดที่พบรองลงมาเป็นอันดับ 2 ตัวอย่าง

My son, like your sons, break (to break) everything.

One third of my life depend (to depend) on my spouse.

ที่ถูกต้องควรจะเป็น

My son, like your sons, breaks (to break) everything.

One third of my life depends (to depend) on my spouse.

3. หัวข้อย่อยที่ 7.) พจน์ที่ไม่เป็นไปตามกฎ

ในหัวข้อย่อยนี้พบความผิดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 17.8 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด เนื่องจากการแยกพจน์ไม่เป็นไปตามกฎเบื้องต้น นักเรียนจึงต้องใช้การวิเคราะห์มากเป็นพิเศษ และในหัวข้อย่อยนี้จะมีคำสันธาน(เช่น Neither... nor Either...or เป็นต้น)ปรากฏเพื่อเชื่อมคำนามสองคำ แต่หลักการแยกพจน์จะแตกต่างกับสันธานทั่วไป (เช่น and) คือต้องดูพจน์ตามคำนามตัวหลัง นักเรียนส่วนใหญ่จะคิดว่าเป็นการเชื่อมประธานสองตัวเข้าด้วยกันและนับว่าทั้งหมดเป็นพหูพจน์ ทำให้หัวข้อย่อยนี้มีความผิดที่พบบ่อยเช่นกัน ดูตัวอย่าง

Neither my sisters nor me _____ wants _____(to want) to have ice cream this evening.

Either Jack or his colleagues _____ starts _____(to start) working on the project.

ที่ถูกต้องควรจะเป็น

Neither my sisters nor me _____ want _____(to want) to have ice cream this evening.

Either Jack or his colleagues _____ start _____(to start) working on the project.

4.หัวข้อย่อยที่ 5.)พหูพจน์กำหนดโดยหลักภาษา

ในหัวข้อย่อยนี้พบความผิดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 9.9 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด เนื่องจากพจน์ของประธานถูกกำหนดโดยหลักของภาษาอังกฤษ นักเรียนบางกลุ่มจึงสับสนว่าประธานอาจจะกล่าวถึงจำนวนหนึ่ง และคิดว่าเป็นเอกพจน์ แต่ในความเป็นจริงเป็นจำนวนพหูพจน์ หัวข้อย่อยนี้จึงมีความใกล้เคียงกับหัวข้อย่อยที่ 2 เพียงแต่การผิดที่น้อยกว่าเป็นผลมาจากการที่หัวข้อย่อยนี้เป็นพหูพจน์ จึงทำให้การบอกสัมพันธไมซ์ซับซ้อนเท่ากับการที่ประธานเป็นเอกพจน์ที่จะต้องมีการเติม -s ต่อท้ายกริยา ข้อผิดพลาดจึงปรากฏน้อยตามลงมาด้วย ดูตัวอย่าง

Some _____ stops _____(to stop) and _____ watches _____(to watch) what happening.

ที่ถูกควรจะเป็น

Some _____ stops _____(to stop) and _____ watches _____(to watch) what happening.

5.หัวข้อย่อยที่ 6.)พหูพจน์มีส่วนขยาย

ในหัวข้อย่อยนี้พบความผิดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 9 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด ในหัวข้อนี้ นักเรียนเพียงต้องแยกคำหลักที่เป็นพหูพจน์ให้ได้เท่านั้น ความผิดพลาดจึงเกิดขึ้นน้อย และคำหลักที่ทำหน้าที่ประธานที่อยู่ในรูปของพหูพจน์ก็มักจะมีข้อบ่งชี้ที่ค่อนข้างจะสังเกตได้ง่าย เช่นมีการเติม -s มีการเปลี่ยนรูปคำ จึงทำให้นักเรียนจับสังเกตได้ง่าย และข้อผิดพลาดก็เกิดขึ้นน้อยตามไปด้วย ดูตัวอย่าง

A number of audiences _____ follows _____(to follow) the light to exit.

20 percent of women _____ tells _____ (to tell) that football is interesting.

ที่ถูกต้องควรจะเป็น

A number of audiences _____ follows _____ (to follow) the light to exit.

20 percent of women _____ tells _____ (to tell) that football is interesting.

6. หัวข้อย่อยที่ 1.) เอกพจน์แบบปกติ

ในหัวข้อย่อยนี้พบความผิดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 8.4 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด รูปแบบของประธานในหัวข้อย่อยนี้จะไม่มีความซับซ้อน เนื่องจากเป็นประธานตัวเดียวที่มีความหมายสื่อไปถึงของเพียงหนึ่งสิ่ง และรูปแบบเอกพจน์แบบปกตินี้ก็ในรูปแบบที่นักเรียนมักจะพบเจอบ่อยครั้ง จึงทำให้ความผิดพลาดเกิดขึ้นไม่มากเหมือนรูปแบบเอกพจน์ในหัวข้อย่อยอื่น ดูตัวอย่าง

Water _____ gush _____ (to gush) from the basement of his house.

China _____ are _____ (to be) a big country.

ที่ถูกต้องควรจะเป็น

Water _____ gushes _____ (to gush) from the basement of his house.

China _____ is _____ (to be) a big country.

7. หัวข้อย่อยที่ 4.) พหูพจน์แบบปกติ

ในหัวข้อย่อยนี้พบความผิดมากที่สุดคิดเป็นร้อยละ 4.2 ของข้อผิดพลาดทั้งหมด รูปแบบของประธานพหูพจน์แบบปกติเป็นเรื่องที่นักเรียนผิดกันน้อยที่สุด เนื่องจากประธานเป็นคำที่สื่อถึงพจน์ชัดเจน และคำกริยาที่ตามมาก็ไม่ต้องเพิ่มเติมอะไรเพื่อเป็นการบอกสัมพันธ์ จึงทำให้นักเรียนเกิดข้อผิดพลาดน้อยที่สุด ดูตัวอย่าง

You _____ pushes _____ (to push) me to live that way.

The manager and the owner of the company _____ agrees _____ (to agree) with my choice.

ที่ถูกต้องควรจะเป็น

You _____ pushes _____ (to push) me to live that way.

The manager and the owner of the company _____ agrees _____ (to agree) with my choice.

4. สรุปและอภิปรายผลการศึกษา

4.1 สรุปผลการศึกษา

จากผลของการเก็บข้อมูลเพื่อการศึกษาเรื่องการบอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยา สามารถสรุปได้ดังนี้

4.1.1 รูปแบบของความผิดที่เกิดขึ้นจากการเก็บข้อมูลในการศึกษาครั้งนี้มีด้วยกัน 2 รูปแบบหลัก คือ 1. รูปแบบความผิดพลาดในการใช้บอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยาของภาษาอังกฤษ ที่สามารถแยกย่อยออกได้เป็น 2 กรณีย่อย นั่นก็คือ ความผิดเกี่ยวกับการเติม -s และ ความผิดที่เกี่ยวกับการใช้กริยาที่ผิดรูปหลังจากมีการเติม -s และ ความผิดพลาดเนื่องจากความไม่เข้าใจการใช้บอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยา(ในกรณีหลังจะไม่นับเป็นความผิดเนื่องจากเป็นความผิดเกี่ยวกับการใช้คำ ไม่ได้เกี่ยวข้องกับกริยาโดยตรง) และ 2. ความผิดพลาดเนื่องจากความไม่เข้าใจการใช้บอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยา ซึ่งก็สามารถแบ่งย่อยได้ 2 กรณีเช่นกัน นั่นก็คือ การเติมสิ่งอื่นนอกเหนือจากคำสั่งและคำอธิบายของแบบทดสอบ และการเว้นช่องว่างไว้โดยที่ไม่มีการเติมกริยาลงไปแต่อย่างใด

4.1.2 ระดับชั้นการศึกษาส่งผลต่อการใช้บอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยาของนักเรียนโดยสังเกตได้จากหัวข้อย่อยในตำแหน่งแห่งแผนภูมิของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จะมีความสูงมากที่สุดและไล่ลำดับความสูงลงมาตามระดับชั้นการศึกษาที่เพิ่มขึ้นเป็นลำดับคือ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีความสูงของแห่งแผนภูมิเป็นอันดับสอง และชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสูงของแห่งแผนภูมิต่ำที่สุด โดยความสูงของแห่งนั้นหมายถึงข้อผิดพลาดที่ปรากฏจากการใช้บอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยา (ในบางกรณีที่แห่งแผนภูมิแสดงความสูง-ต่ำที่สลับกันของชั้นปีการศึกษา จะมีคำอธิบายอยู่ในส่วนของการอภิปรายผลการศึกษา)

4.1.3 ข้อผิดพลาดมาจากการดูพจน์ของประธานที่เป็นคำเอกพจน์ที่ถูกกำหนดให้เป็นเอกพจน์ตามกฎการใช้ของภาษาอังกฤษ หรือ หัวข้อย่อยที่ 2. ในหัวข้อย่อยนี้ นักเรียนในทุกระดับชั้นมีความผิดพลาดมากที่สุดเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ หัวข้อย่อยที่ 3. เอกพจน์ที่มีส่วนขยาย หัวข้อที่นักเรียนสามารถแยกพจน์ของประธานได้ชัดเจนที่สุดคือ หัวข้อย่อยที่ 4. พหูพจน์ตามรูป โดยสังเกตจากการที่นักเรียนทุกระดับชั้นมีความผิดพลาดในหัวข้อย่อยนี้น้อยที่สุดหากเทียบกับหัวข้อย่อยอื่นๆ ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่านักเรียนไทยในทุกระดับชั้นจะมีทักษะการแยกพจน์ของประธานที่เป็นพหูพจน์ได้มากกว่า

4.2 อภิปรายผลการศึกษา

จากผลของผลการศึกษา จึงนำมาสู่การอภิปรายผลของการศึกษา ซึ่งจะแบ่งเป็น 3 ประเด็นด้วยกันดังต่อไปนี้

4.2.1 การเกิดและพัฒนาการของภาษาในระหว่างของผู้เรียนชาวไทยในการใช้การบอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาในภาษาอังกฤษตามช่วงชั้นการศึกษาที่แตกต่างกัน

ในการการสังเกตการเกิดและพัฒนาการของภาษาในระหว่างของผู้เรียนชาวไทยในการใช้การบอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาในภาษาอังกฤษตามช่วงอายุที่แตกต่างกัน การเกิดภาษาในระหว่าง (หรืออาจจะเรียกได้ว่าเป็นข้อผิดพลาดการใช้ภาษา) นั้นจะเกิดขึ้นมากในผู้เรียนภาษาอังกฤษที่มีระยะเวลาการเรียนน้อยกว่า (น้อยกว่าในที่นี้คือจำนวนปีที่ได้เรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียน ซึ่งเด็กไทยจะเริ่มเรียนภาษาอังกฤษอย่างจริงจังเมื่อเข้าสู่ระดับประถมศึกษาตอนปลาย) โดยในที่นี้กลุ่มของผู้ที่มีการเกิดข้อผิดพลาดในการใช้บอกสัมพันธ์มากที่สุดคือกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งจัดเป็นกลุ่มที่มีอายุเฉลี่ยน้อยที่สุด โดยมีการเกิดข้อผิดพลาดขึ้นทั้งสิ้นคิดเป็นร้อยละ 40 ของการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยาทั้งหมด จากผลที่ปรากฏออกมาเช่นนี้แสดงถึงความจริงในข้อสันนิษฐานที่ว่าระยะเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษนั้นมีผลต่อการรับรู้เรื่องการใช้บอกสัมพันธ์เช่นกัน เนื่องจากการดูภาพรวมของข้อมูลที่ได้จากแบบทดสอบ นักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีผลการเกิดข้อผิดพลาดมากที่สุด รองลงมาคือนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยอัตราการเกิดนั้นลดลงคิดเป็นร้อยละ 22 และกลุ่มนักเรียนในช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นกลุ่มที่เกิดข้อผิดพลาดน้อยที่สุด โดยลดลงจากกลุ่มอันดับสองร้อยละ 12 ดังนั้นหากมองจากภาพรวมของการเกิดภาษาในระหว่างก็จะสามารถสรุปได้ว่าการเกิดนั้นลดน้อยลงตามลำดับ อันสืบเนื่องมาจากความรู้ในการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา ได้เพิ่มขึ้นเนื่องมาจากการเรียนที่ต่อเนื่องและมีระยะเวลานานกว่า ส่งผลให้ผู้เรียนที่มีความรู้เรื่องภาษามากกว่ามีอัตราการเกิดภาษาในระหว่างได้น้อยกว่า

4.2.2 ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นเฉพาะจุด ซึ่งเกิดจากความซับซ้อนในพจน์ของประธาน นอกจากการมองโดยภาพรวมแล้ว ยังสามารถวิเคราะห์ย่อยตามพจน์ของประธานซึ่งมีข้อมูลที่มีความซับซ้อนมากกว่าโดยเริ่มที่ประธานเป็นเอกพจน์

ประธานเป็นเอกพจน์ในทุกหัวข้อย่อมไม่ว่าจะเป็น เอกพจน์โดยตัวเอง (เช่น สรรพนามบุรุษที่ 3 ชื่อคน ชื่อสถานที่) เอกพจน์ตามกฎของภาษา (เช่น คำที่จัดว่าเป็นเอกพจน์ เช่น Everything Something Nothing มาตราวัด หน่วยเงินตรา) และเอกพจน์ที่มีส่วนขยาย (เช่น My cousin who loves painting) ซึ่งในการบอกสัมพันธ์จะต้องมีการเติม -s ตามหลังคำกริยา จะมีผลออกมาเป็นที่แน่ชัดว่าการเรียน

ภาษาอังกฤษที่ต่อเนื่องมีผลต่อการพัฒนาทักษะในการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา เพราะในกลุ่มประธานเอกพจน์นี้ทุกหัวข้อย่อยแสดงผลออกมาตรงกันโดยมีผลว่าการเกิดข้อผิดพลาดของนักเรียนนั้นจะลดลงตามลำดับชั้นปีของการศึกษาโดยนักเรียนในกลุ่มมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีการเกิดข้อผิดพลาดมากที่สุด

ประธานเป็นพหูพจน์ ในทุกหัวข้อย่อยไม่ว่าจะเป็น พหูพจน์โดยตัวเอง (เช่น คำนามที่กล่าวถึงจำนวนสองจำนวน คำนามที่เชื่อมด้วยคำสันธาน) พหูพจน์ตามกฎของภาษา (เช่น คำที่ไม่ชี้เฉพาะ เช่น Some Few) และพหูพจน์ที่มีส่วนขยาย(เช่น My cousins who love painting) ซึ่งในการบอกสัมพันธ์ไม่ต้องการเติม -s หลังคำกริยาหลัก จะมีผลออกมาซับซ้อนกว่าเล็กน้อยตรงที่หัวข้อย่อยที่ 2 ในเรื่องประธานพหูพจน์ที่จัดว่าเป็นพหูพจน์โดยหลักการใช้ของภาษาอังกฤษ ซึ่งมีผลออกมาว่ากลุ่มนักเรียนในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีการเกิดข้อผิดพลาดมากกว่ากลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โดยการหากคิดเป็นร้อยละแล้ว การเกิดของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะอยู่ที่ร้อยละ 22.7 ในขณะที่ของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 อยู่ที่ร้อยละ 16 แต่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ก็ยังมีการเกิดภาษาในระหว่างมากที่สุด คือเกิดร้อยละ 42.6 ดังนั้นผลของการเกิดที่สลับกันระหว่างชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ 6 อาจจะมีผลมาจากการที่นักเรียนคิดว่ากลุ่มของประธานในหัวข้อย่อยนี้มีลักษณะเดียวกับประธานเอกพจน์โดยหลักการใช้ของภาษาอังกฤษสาเหตุที่เป็นเช่นนั้นเพราะประธานในสองกลุ่มนี้มีบางส่วนที่ใกล้เคียงกัน ตัวอย่างเช่น คำว่า Something ในกลุ่มประธานเอกพจน์โดยหลักการใช้ของภาษาอังกฤษซึ่งมีคำที่ลักษณะใกล้เคียงกับคำว่า Some ในประธานพหูพจน์โดยหลักการใช้ของภาษาอังกฤษ เนื่องจากนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความรู้ภาษาอังกฤษมากที่สุดในบรรดากลุ่มผู้ทำแบบทดสอบจึงเป็นไปได้ว่าอาจจะเกิดความสับสนนี้ขึ้นได้ และเนื่องด้วยการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยจะใช้การท่องจำเป็นส่วนใหญ่จึงทำให้นักเรียนจำว่าคำว่า Some และ Something เป็นคำในพจน์เดียวกัน เพราะมีลักษณะคำที่ใกล้เคียงกัน เป็นต้น นอกเหนือจากความผิดของหัวข้อย่อยที่ 2 ในหัวข้ออื่น ๆ ก็พบความผิดปกติที่เป็นไปในทางเดียวกันคือ นักเรียนที่มีระยะเวลาในการเรียนภาษาอังกฤษมากกว่าจะมีอัตราการเกิดของภาษาในระหว่างน้อยกว่านักเรียนที่มีระยะเวลาการเรียนที่น้อยกว่า

สำหรับหัวข้อสุดท้ายคือประธานที่ไม่เป็นไปตามกฎของการดูพจน์เบื้องต้น (เช่น ประธานที่ใช้คำเชื่อม either...or not only ... but also neither... nor) ซึ่งในการใช้บอกสัมพันธ์จะกำหนดตามคำนำตัวท้ายสุดที่มากับชุดคำเชื่อมเหล่านี้ ในหัวข้อนี้ก็ปรากฏผลที่น่าสนใจเช่นกัน เนื่องด้วยการวิเคราะห์ลักษณะของพจน์ที่อาจสร้างความสับสนให้แก่ผู้ทำแบบทดสอบได้แล้ว ก็ยังต้องมีความรู้เรื่องการใช้คำเชื่อมต่างๆที่จะส่งผลต่อพจน์ของประธานซึ่งจะมีผลต่อการใช้ผลสัมพันธ์เป็นอย่างมากอีกด้วย ในหัวข้อ

นี้มีการสลับของผลที่ได้รับตรงช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 และ 3 โดยนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีอัตราการเกิดข้อผิดพลาดร้อยละ 43.3 ในขณะที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีอัตราการเกิดข้อผิดพลาดร้อยละ 46.7 เหตุที่เป็นเช่นนี้มาจากการสืบสนว่าพจน์ของประธานอาจจะเป็นพหูพจน์เพราะจะมีคำเชื่อมบางคำที่จะมีลักษณะคล้ายคลึงกับคำเชื่อมที่ใช้ในประธานที่มีพจน์เป็นพหูพจน์ และเนื่องด้วยความสับสนที่เกิดจากความรู้อันที่ได้รับมาแต่นักเรียนไม่สามารถจัดการกับความรู้ที่ได้นั้นได้ จึงทำให้เกิดความผิดพลาดว่าควรดูพจน์ของประธานอย่างไรจึงทำให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เกิดอัตราของภาษาในระหว่างมากกว่า และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีอัตราการเกิดข้อผิดพลาดที่น้อยกว่า ส่วนนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นั้นก็มีผลออกมาว่ามีความผิดพลาดน้อยที่สุด จึงอาจจะสรุปได้ว่าเนื่องจากมีความชำนาญในการแยกพจน์ของประธานประเภทนี้เพราะเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นระยะเวลาอันยาวนานสุด

จากผลทั้งหมดสามารถสรุปได้ว่าพัฒนาการในการใช้บอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยานั้น มีการพัฒนาที่จะเป็นไปตามลำดับการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นส่วนมาก กล่าวคือในหัวข้อส่วนใหญ่เมื่อนักเรียนได้รับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นระยะเวลาที่เพิ่มมากขึ้นตามลำดับชั้นปี โอกาสที่เกิดภาษาในระหว่างก็จะลดน้อยลงไปด้วย แต่ก็มีบางกรณีที่นักเรียนอาจจะเกิดความสับสนในเรื่องการแยกพจน์ที่ค่อนข้างคลุมเครือจึงทำให้ในบางหัวข้อย่อยมีอัตราการเกิดภาษาในระหว่างที่ไม่เป็นไปตามลำดับ แต่ก็ก็เป็นเพียงส่วนน้อยเท่านั้น และการเกิดที่ไม่เป็นลำดับนี้ก็ยังคงเกิดขึ้นที่ติดกันและยังเรียงลำดับของช่วงชั้นที่เหลือเหมือนทั่วไป จึงสามารถคาดการณ์ให้เป็นไปดังที่ได้ให้เหตุผลเบื้องต้นได้

4.2.3 การเรียนรู้การบอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยาในภาษาอังกฤษนั้น ผู้เรียนชาวไทย จะสามารถเรียนรู้ในพจน์แบบใดได้ก่อนกัน

ในเรื่องของการเรียนรู้ในการแยกพจน์ของประธานนั้น หากดูตามข้อมูลที่ปรากฏจะพบว่า พจน์ที่นักเรียนทุกระดับชั้นสามารถเรียนรู้ที่จะใช้บอกสัมพันธได้ก่อน คือประธานที่เป็นพหูพจน์ โดยประธานที่มีลักษณะเป็นพหูพจน์นั้นมีอัตราความผิดพลาดน้อยที่สุดหากนำมาเปรียบเทียบกับประธานในรูปแบบอื่นๆ สาเหตุที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะการใช้บอกสัมพันธระหว่างประธานและกริยาในประธานที่เป็นพหูพจน์นั้น มีลักษณะที่ไม่ต่างจากการใช้ภาษาไทยเท่าไรนัก คือคำที่นำมาใช้ในประโยคไม่ต้องการเพิ่มเติมคำหรืออักษรใดๆลงไปเพื่อให้เกิดความถูกต้องตามหลักภาษา กล่าวคือคำกริยาที่ตามหลังประธานพหูพจน์ไม่ต้องการเติม -s เพื่อใช้ในการบอกสัมพันธแต่อย่างใด ดังนั้นนักเรียนชาวไทยจึงสามารถเรียนรู้การบอกสัมพันธในประธานชนิดที่เป็นพหูพจน์ได้รวดเร็วกว่าประธานที่เป็นเอกพจน์ หรือ ประธานที่มีกฎการแยกพจน์ต่างออกไป

นอกจากนี้ประธานที่เป็นเอกพจน์ที่จัดเป็นเอกพจน์ตามรูปแบบปกติ ซึ่งก็คือ ประธานที่เป็นสรรพนามบุรุษที่ 3 เอกพจน์ (He She It) ชื่อคน ชื่อสถานที่ ก็เป็นหัวข้อที่นักเรียนชาวไทยสามารถเรียนรู้ได้เร็วเช่นกัน เพราะการเรียนรู้การบอกสัมพันธ์เบื้องต้นจะใช้ประโยคที่ประธานเป็นเอกพจน์ที่เป็นคำเดี่ยวก่อน เช่น สรรพนามบุรุษที่ 3 ที่เป็นเอกพจน์ ชื่อคน ชื่อสถานที่ สิ่งของ เป็นต้น ดังนั้นนักเรียนจึงมีความคุ้นเคยกับประธานเอกพจน์ในลักษณะนี้มากกว่ารูปแบบอื่น และถึงแม้จะต้องมีการเติม -s ในกรณีที่ประธานเป็นเอกพจน์ นักเรียนก็ยังสามารถแยกแยะประธานเอกพจน์เหล่านี้ได้ก่อนว่าเป็นคำเอกพจน์และกริยาที่ตามหลังมาในประโยคบอกเล่าที่เป็นปัจจุบันกาลนั้นต้องมี -s ต่อท้ายเสมอ

ส่วนประธานที่นักเรียนชาวไทยมีความสับสนในการแยกพจน์มากที่สุดคือประธานที่เป็นเอกพจน์ตามกฎของภาษาอังกฤษ ซึ่งก็คือ ประธานที่เป็น คำที่จัดว่าเป็นเอกพจน์ เช่น Everything Something Nothing มาตราวัด หน่วยเงินตรา) ซึ่งมีอัตราการเกิดข้อผิดพลาดมากถึงร้อยละ 26.5 รองลงมาคือประธานที่เป็นเอกพจน์ที่มีส่วนขยาย ตัวอย่างเช่น My cousin who loves painting ที่มีอัตราการเกิดภาษาในระหว่างร้อยละ 24.2 และอันดับสามคือประธานที่อยู่นอกเหนือจากการแยกพจน์เบื้องต้น ซึ่งจะเป็นประธานที่เชื่อมด้วยคำเชื่อม เช่น Neither ...nor Either ... or Not only ... but also เป็นต้น ด้วยอัตราการเกิดภาษาในระหว่างอยู่ที่ร้อยละ 17.8 การที่ประธานเอกพจน์ที่นอกเหนือจากเอกพจน์ตามรูปแบบปกติมีอัตราความผิดพลาดเกิดขึ้นสูงนั้น สามารถอธิบายได้ว่า ในประธานเอกพจน์ที่เป็นไปตามกฎนั้น นักเรียนจะคิดว่าเป็นคำที่กล่าวถึงหลายสิ่งเพราะการตีความจากความหมายของคำนั้นๆ ไปตามหลักการแปลความหมายของภาษาไทย ซึ่งในบางครั้งก็ไม่ตรงกับในภาษาอังกฤษ เช่นคำว่า Everything ที่ในภาษาไทยแปลว่า ทุกสิ่ง นักเรียนก็สามารถคิดได้ว่าหมายถึงสิ่งของทุกสิ่ง ดังนั้นจึงประธานตัวนี้จะต้องเป็นพหูพจน์ ส่งผลให้ไม่มีการเติม -s หลังคำกริยาที่ตามมา แต่ตามหลักภาษาอังกฤษแล้วคำว่า Everything อาจหมายถึง ทุกสิ่งก็จริงอยู่ แต่จะนับรวมเป็นหนึ่งหน่วยเท่านั้น ดังนั้นประธานจึงมีความหมายเป็นเอกพจน์ ส่งผลให้กริยาที่ตามมานั้นต้องมีการเติม -s เพื่อบอกสัมพันธ์ ส่วนประธานเอกพจน์ที่มีส่วนขยายนั้นอาจจะมี ความซับซ้อนมากกว่าเอกพจน์ในรูปแบบปกติสำหรับนักเรียนชาวไทยในการแยกพจน์ของประธาน เพราะนอกจากจะต้องแยกว่าพจน์ของคำที่เป็นประธานของประโยคคือพจน์ใด ก็ยังต้องแยกระหว่างส่วนขยายและประธานให้ถูกต้องด้วย ตัวอย่างประโยคจากแบบฝึกหัดสำหรับหัวข้อย่อยนี้คือ *Everything he has done destroys his friendship slowly.* ประธานที่เป็นคำที่ต้องมีกริยาตามคือคำว่า *Everything* ส่วนที่ตามมาหลังประธานนั้นจะเป็นส่วนขยายประธาน นักเรียนอาจจะสงสัยว่าประธานในที่นี้คือคำใดกันแน่และอาจส่งผลให้เลือกพจน์ของประธานผิดและนั่นก็หมายถึงการบอกสัมพันธ์ที่ผิดพลาดตามมาด้วยในที่สุด

ในหัวข้อประธานที่ไม่ได้แยกพจน์ตามกฎ ก็เป็นอีกหัวข้อที่มีความซับซ้อนในการแยกพจน์อยู่ไม่น้อย คือในกรณีนี้จะมีคำเชื่อมที่มักปรากฏอยู่กับคำนามสองคำ ทำให้นักเรียนคิดว่าประธานเป็นพหูพจน์ เช่น *Not only his friend but also his brother* ซึ่งจะทำให้ดูเหมือนว่าประธานเป็นพหูพจน์ ซึ่งในความจริงแล้วพจน์ของประธานในลักษณะนี้จะแยกตามประธานตัวหลังสุด (ดังที่ได้อธิบายไปในบทนำ)

จากการอธิบายที่ได้กล่าวมานี้จึงสามารถชี้แจงได้ว่า พจน์ที่นักเรียนชาวไทยสามารถเรียนรู้ได้เร็วที่สุด เมื่อทดสอบจากการทำแบบฝึกหัด คือ ประธานที่เป็นพหูพจน์ และรองลงมาก็คือ ประธานเอกพจน์ในรูปแบบปกติ ส่วนพจน์ที่นักเรียนเรียนต้องใช้เวลาในการเรียนรู้มากที่สุด คือ ประธานเอกพจน์ที่เป็นไปตามกฎภาษาอังกฤษ ประธานเอกพจน์ที่มีส่วนขยาย และประธานที่ไม่เป็นไปตามกฎการแยกพจน์เบื้องต้น

นอกจากการอธิบายผลข้างต้นแล้ว กรณีความผิดที่กลุ่มผู้ทำแบบทดสอบเขียนรูปแบบของคำผิดคือคำนั้นมีรูปแบบในการเขียนที่ต่างออกไปจากเดิมหากมีการใช้บอกสัมพันธ์ เช่น คำที่ลงท้ายด้วย -sh คำที่ลงท้ายด้วย -y แล้วทำหน้าที่เป็นตัวสะกด ตัวอย่างเช่น *gush (gushes) destroy(destroys)* หากผู้ทำแบบทดสอบแสดงถึงเจตนาที่จะใช้บอกสัมพันธ์อย่างถูกต้อง แต่มีการเขียนรูปแบบคำที่ผิด จะไม่ถือว่าเป็นความผิดในการใช้บอกสัมพันธ์ การเขียนรูปคำผิดนั้นไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องความเข้าใจในการใช้บอกสัมพันธ์ แต่เป็นเรื่องของการเปลี่ยนรูปของคำ จึงไม่ได้จัดอยู่ในหมวดหมู่ความผิดที่เกี่ยวข้องกันโดยตรง และจะถือว่าเป็นข้อถูก เนื่องจากผู้ทำแบบฝึกหัดมีความรู้ความเข้าใจเรื่องการบอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา และได้นำมาใช้กับประธานนั้นๆ ได้อย่างถูกต้อง ตัวอย่างที่พบในแบบทดสอบคือ *Everything he has done destroys (destroys) his friendship slowly.*

รายการอ้างอิง

- ชาญชัย บุญเฮ้า. (2553). สูตรสำเร็จ : Grammar Easy To Understand. กรุงเทพมหานคร : บีซีซี เซ็นเตอร์
- ทิพา เทพอัศวพงศ์. (2548). Teaching English in Thailand: An Uphill Battle. มนุษยศาสตร์ปริทรรศน์. 27(1). หน้า 53-53 (ออนไลน์). แหล่งที่มา : [from http://ejournals.swu.ac.th/index.php/hm/search/results](http://ejournals.swu.ac.th/index.php/hm/search/results) (สืบค้น มกราคม 2558).
- วิทยาลัยเทคโนโลยีอาชีวศึกษาอุบลราชธานี (2558) Subject-Verb Agreement หน้า 1-6 (ออนไลน์). แหล่งที่มา : <http://techno.rtu.ac.th/subject.pdf> (สืบค้น มกราคม 2558)
- IZAHAR, M. (2010). Analysis of errors in subject-verb agreement among Malaysian ESL learners. *3L The Southeast Asian Journal of English Language Studies*, 16(1). Retrieved 2010, from <http://ejournals.swu.ac.th/index.php/hm/search/results>
- Koh Kok, T. (2000). An investigation of subject-verb agreement errors in the interlanguage of ESL learners. Retrieved 2000, from <http://ejournals.swu.ac.th/index.php/hm/search/results>
- Straus, J. (2011). Subject-Verb Agreement. Retrieved from <http://www.grammarbook.com/grammar/subjectVerbAgree.asp>
- University of Wisconsin–Madison. (2014). THE WRITER'S HANDBOOK SUBJECT-VERB AGREEMENT. Retrieved from [https://writing.wisc.edu/Handbook/Subject Verb.html](https://writing.wisc.edu/Handbook/SubjectVerb.html)
- Van Espen, Lieve (2007) The L2 acquisition of agreement: comparing the inter language of Dutch, English, French and Swedish-speaking learners of Spanish, Durham theses, Durham University. Available at Durham E-Theses Online: <http://etheses.dur.ac.uk/2448/>

ภาคผนวก

VACANA JOURNAL

ตัวอย่างแบบทดสอบที่ใช้ในการเก็บข้อมูลการใช้บอกสัมพันธ์ระหว่างประธานและกริยา

จงนำคำกริยาที่ให้ เติมลงในช่องว่างโดยทำให้เป็นรูปประโยคที่สมบูรณ์

(ประโยคทั้งหมดเป็นPresent Simple)

1. Mike _____(to do) the second job at book store.
2. My son, like your sons, _____ (to break) everything.
3. Your belongings _____(to cover) everywhere of the dining table.
4. Both _____(to be) right.
5. One hundred dollars _____(to save) her life.
6. Either Jack or his colleagues _____(to start) working on the project.
7. 20 percent of women _____(to tell) that football is interesting.
8. You _____(to push) me to live that way.
9. The manager and owner of the book shop _____(to become) John's good friend.
10. The manager together with his subordiantes _____(to talk) seriously about the crisis.
11. Water _____(to gush) from the basement of his house.
12. Neither my sisters nor me _____(to want) to have ice cream this evening.
13. To bake a loaf of bread _____(to take) approximately an hour.
14. Everything he has done _____(to destroy) his friendship slowly.
15. Jane and Pete _____(to pass) his corner every day.
16. Everything _____(to go) well.
17. My father _____(to move) a big box into the living room.
18. My cousin who interested in painting _____(to give) me a painting kit.
19. Lots of kid _____(to finish) thinking on time.
20. The girls taught by Pena _____(to cook) wonderfully.
21. All _____(to love) listening to the music.
22. I or my brother _____(to need) to help my dad at the garden
23. The manager and the owner of the company _____(to agree) with my choice.

24. One third of my students_____ (to write) correct form of verbs.
25. Jim or his sisters _____ (to have) to go to the grocery.
26. Not only his friends but also his brother _____ (to try) to open that case.
27. Few _____ (to wake up) in the early morning
28. One third of my life _____ (to depend) on my spouse.
29. He _____ (to work) at Chinese restaurant.
30. I _____ (to understand) what you trying to explain.
31. The number of students in English Class _____ (to change) every year.
32. Some _____ (to stop) and
33. _____ (to watch) what happening.
34. China _____ (to be) a big country.
35. A number of audiences _____ (to follow) the light to exit.